

[Wilhelm.]

det, at tilskuddene til privatejede boliger uundgåelig vil blive kapitaliseret, det vil sige, at de vil forøge ejendommenes handelsværdi til fordel for de nuværende ejere.

Vi har redegjort udførligt for disse forhold i vores mindretalsudtalelse i betænkningen, og jeg skal derfor kun henvide til den her, men vi har også forsøgt at besvare disse indvendinger ved at stille nogle ændringsforslag, og dem skal jeg kort redegøre for til sidst.

Det første af disse ændringsforslag, som vedrører § 1 og har nr. 2, går ud på at gøre beløbsrammen åben i stedet for at begrænse den på forhånd til de 300 mill. kr. Jeg vil gøre opmærksom på, at dette ændringsforslag meget vel kan vedtages uafhængigt af vores øvrige ændringsforslag, det ændrer ikke sigtet i og for sig, det ændrer ikke, hvem der er omfattet af denne lovgivning, men gør altså rammen åben og gør det udtrykkelig med den motivering, at det i virkeligheden ikke betyder nettoudgifter for staten, idet beregninger — hvor vi kan være lidt uenige med boligministeriet, men det gør ikke den store forskel — viser, at hvis blot omkring 20 pct. af investeringerne går til arbejds lønninger til folk, der ellers ville være ledige, så er der balance på dette regnestykke, så er der ingen nettoudgift for staten, når man tager momsens . . .

Formanden:

Jeg beklager, hvis man ikke har hørt mine bemærkninger i sidegangen; der må absolut være mere ro.

Wilhelm (VS):

. . . altså, hvis blot 20 pct. af det investerede beløb går til arbejds lønninger til folk, der ellers ville oppebære understøttelse, er der ingen nettoudgift for staten, når man tager mermomsen, merindkomstskatten og den sparede arbejds løshedsunderstøttelse i betragtning. Derfor har vi ikke fundet det rimeligt på forhånd at begrænse sig til en ordning, der kun skal løbe op til 300 mill. kr., men foreslår altså i vort første ændringsforslag, at der åbnes, i stedet for at der vedtages et rammebeløb.

Om de øvrige ændringsforslag vil jeg sige, at de har til hensigt at råde bod på de andre ulemper, vi synes der er, bl. a. den meget

store administration, der jo vil være, hvis der skal være nogen som helst kontrol med disse ting. Tænk på, at beløbene i tilskud går fra størrelsesordenen 1.000 kr. op til 2.000 eller 3.000 kr., alt efter om det er til ydre eller indre vedligeholdelse og forbedring, og at til hver af disse tildelinger skal der foretages en bedømmelse af en ansøgning. Der skal sandsynligvis prioriteres ansøgninger indbyrdes, da der nok vil komme flere, end der er penge til, der skal laves kontrol med regnskabsbilag, idet der skal ydes støtte efter dokumenterede udgifter, og der skal vel endelig i grunden inspiceres på de udførte arbejder. Det er alt i alt en procedure, som administrativt er meget, meget stor i forhold til tilskudsbeløb på mellem 1.000 kr. og 3.000 kr.

Det vil være et bureaukrati; medmindre man undtager de enkelte boliger og sørger for, at loven kun kommer til at omfatte boligkomplekser. Derfor tager resten af vores ændringsforslag sigte på, at det kun bliver boligkomplekser, og at det bliver en betingelse, at beboerne, boligtagerne, det være sig lejere eller andelshavere i andelsboligforeninger, går ind for disse ansøgninger.

Må jeg sige til sidst, at der har ikke til dato fra regeringens eller folketingsflertallets side været gjort noget som helst for at bekæmpe arbejdsløsheden. I den henseende er situationen præcis den samme som før valget, dvs. under venstreregeringen. Nu står vi så med et forslag, som regeringen har gjort så at sige til flagskibet i sin beskæftigelsesfremmende politik. Reklame har det som nævnt ikke manglet på, men hvad er realiteten? Det er altså beskæftigelse til højst 5.000 af de arbejdsløse bygningsarbejdere. Det er simpelt hen i vores øjne en hån, hvis dette skal være hovedelementet i en beskæftigelsespolitik.

Hvis det er resultatet af alle de store arm-sving, må vi slet og ret konstatere, at den nuværende regering præcis som den forrige rent faktisk benytter arbejdsløsheden i den økonomiske politik, bl. a. for at bekæmpe den inflation, som de arbejdsfri kapitalgevinster er baggrunden for. Den væsentligste forskel synes at være, at mens venstreregeringen klart erkendte, at den prioriterede på den måde, tog mere sigte på inflationen end på arbejdsløshedsbekæmpelse, så gør den nuværende regering et temmelig stort